

sygn. akt. V K 905/17

PR 2 Ds 211.2017

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin- Centrum w Szczecinie w V Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Pawliczak

Protokolant: Patrycja Zielińska

przy udziale prokuratora Roberta Rybińskiego

po rozpoznaniu w dniach 26 października 2017r., 21 listopada 2017 r., 29 listopada 2017 r., sprawy **G. Z.**

syna R. i A.

urodzonego (...) w K.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od maja 2017 roku do dnia 11 czerwca 2017 roku w Ś. przechowywał w swoim telefonie komórkowym marki B., w celu rozpowszechniania treści pornograficzne z udziałem małoletniego poniżej lat 15 - K. K. (1) (14 lat) w postaci czterech sztuk zdjęć, przedstawiających nagi wizerunek małoletniej pokrzywdzonej,

tj. o czyn z art. 202 § 3 kk

II. w dniu 10 czerwca 2017 roku w Ś., przez Internet przy pomocy aplikacji M., stosując groźbę bezprawną, polegającą na zagrożeniu rozpowszechnieniem nagich zdjęć małoletniej K. K. (2) (14 lat), zmuszał ją do określonego zachowania, w postaci wykonywania różnego rodzaju zadań, w tym samookaleczenia się, nakazując ich wykonywanie poprzez przesyłanie wiadomości we wspomnianej aplikacji, które to groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, iż zostaną spełnione,

tj. o czyn z art. 191 §1 kk

I. na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art. 15 § 1 kk umarza postępowanie przeciwko G. Z. o to, że w dniu 10 czerwca 2017 roku w Ś. usiłował rozpowszechnić w Internecie wizerunek nagiej osoby K. K. (2) bez jej zgody tj. czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 191 a § 1 kk,

II. uznaje oskarżonego G. Z. za winnego popełnienia przestępstwa opisanego w pkt II i za jego popełnienie, na podstawie art. 191 § 1 kk, przy zastosowaniu art. 37 a kk, wymierza mu karę 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności ze zobowiązaniem do wykonywania nieodpłatnej, dozorowanej pracy na cel społeczny, w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin miesięcznie,

III. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka wobec oskarżonego przepadek zatrzymanego telefonu,

IV. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet wymierzonej kary zalicza okres zatrzymania oskarżonego w sprawie od dnia 11 czerwca 2017 r. r. godz. 6:50 do dnia 12 czerwca 2017 r. godz. 16:55 - odpowiadający czterem dniom kary,

V. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z art. 2 ust. 2 Ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. , Nr 49 poz. 223 ze zm.) opłatę w kwocie 300 (trzystu) zł,

VI. na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U.02.123.1058 ze zm). przyznaje adwokatowi M. W. wynagrodzenie w kwocie (...),24 (tysiaca dziewięćdziesięciu dwóch 24/100) zł brutto za obronę udzieloną z urzędu.

sygn. akt V K 905/17

UZASADNIENIE

K. K. (2), mając 14 lat, w styczniu 2017 r. poprzez Internet poznała A. K.. W okresie do maja 2017 r. kilkakrotnie się z nim spotkała. W tym czasie wysłała do niego zdjęcia, na których była naga. Nie było widać jej twarzy. Widoczne były piersi, zasłaniała na nich podbrzusze. K. K. (2) poprzez A. K. poznała G. Z. przy użyciu komunikatora internetowego, z którym nigdy się nie spotkała. A. K. powiedział G. Z. o tym, że K. K. (2) ma 14 lat.

W maju 2017 r. K. K. (2) i A. K. rozstali się.

W dniu 10 czerwca 2017 r. G. Z. przy użyciu aplikacji M. skontaktował się z K. K. (2) i poinformował ją, że jest w posiadaniu jej zdjęć. K. K. (2) poprosiła go o skasowanie zdjęć. G. Z. odpisał, że skazuje je jeżeli weźmie udział w grze, która będzie polegać na wykonywaniu przez K. K. (2) poleceń dotyczących samookaleczania się. Jednocześnie zagroził, że w przypadku niewykonywania poleceń, rozpowszechni zdjęcia, o których była mowa wyżej w internecie, postąpi w ten sposób również, gdy powiadomi kogokolwiek o szantażu.

K. K. (2) obwiała się, że G. Z. spełni swoje groźby. Przystąpiła do spełniania żądania udając się do kuchni po nóż. J. K., matka K. zauważyła, że córka jest wystraszona. K. opowiedziała jej o tym, co się wydarzyło. Rodzice K. zawiadomili Policję, która na drugi dzień zatrzymała G. Z..

G. Z. nie umieścił zdjęć K. K. (2) w Internecie.

Dowód:

- zeznania M. K. k.4-12, 292-294
- zeznania K. K. (2) k.148-150,
- zeznania A. K. k.293-295
- zeznania J. K. k.172-176, 295-296
- protokół zatrzymania rzeczy k. 13-16,
- protokół oględzin rzeczy k. 17-54,
- protokół przeszukania k.77-80,
- protokół oględzin rzeczy k. 83-92,
- protokół zatrzymania G. Z. k. 69-70,
- opinia psychologiczna k. 143-145,

G. Z. ma 18 lat, uczy się i pracuje jako fryzjer z dochodem 160 zł miesięcznie. Nie był dotychczas karany sądownie.

Dowód:

- dane o karalności k. 166
- oświadczenie k. 279

G. Z. częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Utrzymywał, że był przekonany, że K. ma 16 lat. Gdy dowiedział się, że K. K. (2) niepochlebnie wyraża się o A. K. oraz o nim samym, postanowił ją postraszyć używając zdjęć, które otrzymał od A. K.. Twierdził, że nie miał zamiaru umieszczenia ich w Internecie (wyjaśnienia G. Z. k. 112-114,119-120,123,200-204).

Analizując i oceniając materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie uznać należy, iż oskarżony dopuścił się czynów opisanych w akcie oskarżenia.

Oględziny telefonu oskarżonego pozwoliły na stwierdzenie, że w telefonie posiadał zdjęcia nagiej K. K. (2), oraz, że przeprowadził, przy użyciu M. rozmowę, o której zeznała małoletnia. Zapis tej rozmowy stwierdzono również w toku oględzin telefonu pokrzywdzonej.

Sąd nie dał wiary oskarżonemu, że nie zamierzał umieścić zdjęć w Internecie. Oskarżony informował K., że ma taki zamiar. Co więcej, pokazywał jej, że zrobi to m.in. na portalu „wykop”, którego stronę w tym celu otworzył. Okoliczność, że oskarżony po tym, jak K. przestała odpowiadać na jego komunikaty nie uczynił tego, nie może prowadzić, przy uwzględnieniu okoliczności wymienionych w poprzednim zdaniu, do uznania, że nie miał takiego zamiaru. Prowadzi natomiast do stwierdzenia, że oskarżony dobrowolnie odstąpił od umieszczenia tych zdjęć. Mogło to być spowodowane tym, że po tym jak K. zaprzestała odpowiadania na jego komunikaty, domyślił się, że opowiedziała o jego zachowaniu rodzicom i przestraszył się odpowiedzialności.

Brak było podstaw by nie dać wiary zeznaniom K. K. (2). Pozostawały w zgodności z pozostałymi dowodami (za wyjątkiem części wyjaśnień oskarżonego). Za ich wiarygodnością przemawia również treść opinii biegłego psychologa.

Opierając się na zeznaniach A. K. złożonych w toku roprawy Sąd uznał, że oskarżony wiedział w jakim wieku jest pokrzywdzona. A. K. nie miał powodu by zeznawać w tej części nieprawdę. Nie był skonfliktowany z oskarżonym, a jego zeznanie w tej części nie ma znaczenia dla toczącej się sprawy z jego udziałem przed sądem dla nieletnich. Wiek pokrzywdzonej, wobec przyjętej przez sąd kwalifikacji czynu oskarżonego, miał jednak w sprawie znaczenie drugorzędne.

Na podstawie omówionego materiału dowodowego Sąd uznał, że oskarżony w dniu 10 czerwca 2017 roku w Ś. usiłował rozpowszechnić w Internecie wizerunek nagiej osoby K. K. (2) bez jej zgody. Takim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 191 a § 1 kk.

Prokurator zakwalifikował ten czyn z art. 202 § 3 kk, a więc jako czyn związany z rozpowszechnianiem pornografii dziecięcej pomimo, że w jego opisie zawarł stwierdzenie, że oskarżony przechowywał zdjęcia przedstawiające nagi wizerunek małoletniej. Abstrahując od tego, że nie był to nagi wizerunek, a wizerunek nagiej osoby, należy stwierdzić, że nagość to nie pornografia, czemu ustawodawca dał wyraz ustanawiając w art. 191 a § 1 kk odrębny typ czynu zabronionego dotyczący naruszenia wolności w znaczeniu intymności związanej z nagością. Przepis ten został umieszczony w rozdziale dotyczącym przestępstw przeciwko wolności, a nie przestępstw przeciwko wolności seksualnej.

Stanowisko Sądu jest również zbieżne z poglądami doktryny, zgodnie z którymi treści pornograficzne to takie treści, które charakteryzują się tym, że przedstawiają w jakiegokolwiek formie autentyczne lub tylko wyobrażone przejawy życia seksualnego człowieka w wymiarze ograniczonym do funkcji fizjologicznych (por. Mozgawa M. (red.), Kodeks karny komentarz LEX 2013, stan prawny: 2013-01-01).

Podobnie Sąd Najwyższy w wyroku z 23.11.2010 r. (IV KK 173/10, L.) stwierdził, że ""treści pornograficzne" to zawarte w utrwalonej formie (np. film, zdjęcia, czasopisma, książki, obrazy) lub nie (np. pokazy na żywo), prezentacje czynności seksualnych człowieka, w tym zwłaszcza ukazywanie organów płciowych człowieka w ich funkcjach seksualnych.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał zatem znamiona wspomnianego przestępstwa tj. z art.191 a § 1 kk. Usiłował rozpowszechnić w Internecie wizerunek nagiej osoby bez jej zgody. Ustawa nie przewiduje typu kwalifikowanego ze względu na wiek pokrzywdzonego.

O tym, że oskarżony miał zamiar rozpowszechnienia tego wizerunku i podjął czynności w celu jego zrealizowania, jak zauważono wyżej, świadczy to, że informował pokrzywdzoną, że ma taki zamiar, pokazywał jej, że zrobi to m.in. na portalu „wykop”, którego stronę w tym celu otworzył. Okoliczność, że oskarżony po tym, jak K. przestała odpowiadać na jego komunikaty nie uczynił tego prowadzi do uznania, że odstąpił od dokonania czynu, być może dlatego, że domyślił się, że pokrzywdzona opowiedziała o jego zachowaniu rodzicom i przestraszył się odpowiedzialności. Nie zmienia to jednak tego, że odstąpienie od dokonania było dobrowolne.

Wobec stwierdzenia, że oskarżony dobrowolnie odstąpił od dokonania czynu, należało, na podstawie art. 17 § 1 pkt 4 kpk w zw. z art. 15 § 1 kk, umorzyć postępowanie w tej części.

G. Z. przy pomocy aplikacji internetowej, stosując groźbę popełnienia przestępstwa z art. 191 a § 1 kk na szkodę K. K. (2) poprzez rozpowszechnienie w internecie zdjęć, na których była naga, zmuszał ją do określonego zachowania, w tym samookaleczenia się. Groźby wzbudziły w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, iż zostaną spełnione bowiem przystąpiła do spełniania żądań oskarżonego. Takim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu z art. 191 §1 kk, tj. występkę zagrożonego karą pozbawienia wolności do lat 3.

Bez wątpienia nie można uznać czynu oskarżonego za znikomo szkodliwy społecznie.

Oskarżony naruszył wolność pokrzywdzonej w sposób drastyczny i wywołujący olbrzymią krzywdę. Co więcej, jego zachowanie mogło doprowadzić do wyrządzenia bardzo poważnej szkody na zdrowiu pokrzywdzonej. Wymienione okoliczności prowadzą do oceny, że zachowanie wypełniające ramy przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego w części dotyczącej jego celu, a więc zachowania, do którego pokrzywdzony jest zmuszany, nie mogło być, bez wyczerpania znamion innych typów czynów zabronionych, bardziej karygodne niż zachowanie oskarżonego. Społeczna szkodliwość czynu przemawia zatem za surowym ukaraniem jego sprawcy.

Szacując wymiar kary za przypisane oskarżonemu przestępstwo Sąd miał jednak na uwadze, że oskarżony jest bardzo młody. Dotychczas przestrzegał porządku prawnego. Popełniony czyn świadczy o braku właściwego rozeznania wartości. Nie prowadzi jednak do uznania, że oskarżony jest tak głęboko zdemoralizowany, że jedynie kara pozbawienia wolności osiągnie cele kary.

Po uwzględnieniu wymienionych okoliczności Sąd uznał, że karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości czynu, a zarazem spełniającą cele zarówno wychowawcze i zapobiegawcze, które ma osiągnąć wobec oskarżonego, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, będzie, przy zastosowaniu art. 37 a kk, kara 2 lat ograniczenia wolności ze zobowiązaniem do wykonywania nieodpłatnej, dozorowanej pracy na cel społeczny, w wymiarze 20 godzin miesięcznie.

Tak wymierzona kara będzie w świetle wymienionych okoliczności sprawiedliwa i osiągnie, po myśli art. 54 § 1 kk, cele wychowawcze wobec oskarżonego będąc dla niego wystarczającą nauką, by na drogę przestępnego działania więcej nie powracać oraz zaspokoi potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wyrażające się w zapewnieniu, że ten kto narusza dobra będące pod ochroną, zostanie sprawiedliwie ukarany.

Na podstawie art. 44 § 2 kk orzeczono przepadek zatrzymanego oskarżonemu telefonu bowiem przy jego użyciu popełnił przypisane mu przestępstwo.

Sąd zasądził od oskarżonego koszty postępowania związane z jego udziałem w sprawie bowiem brak jest podstaw by uznać, że nie będzie w stanie ich ponieść.